

”

مشاهده و لمس از نزدیک مراحل تهیه آهن و ابعاد این مجموعه، زیر پوست نویسندگان دویده و آنقدر دل هایشان را گرم کرده است که بدون اجبار کارفرما، قلم در دست گرفته و هرکدام سعی کرده‌اند تجربه شخصی مواجهه با این ماجرا را برای «معدن ندیده‌های صنعت شناخته‌ی لذت پیشرفت در جانسان ندویده» (عین عبارت یکی از روایان کتاب) بازگو کنند

و خروج ماشین‌آلات و مواد استخراجی معدن است که توسط یک گروه جوان از دانشجویان یزدی طراحی شده است. رد توضیحاتی را که مهندسان و مسئولان معدن وارد و از مراحل مختلف استخراج سنگ آهن تا تبدیل آن به گندله و بعد پودرهای ریز و کنسانتره آهن آماده فرآوری در صنایع فولاد، به بازدیدکنندگان داده‌اند می‌توان در روایت‌های هر پنج نویسنده گرفت و از مراحل تهیه کنسانتره آهن برای ساخت میلگردهای به‌ظاهر ساده تا دشواری‌های مدیریت یک مجموعه معدنی در دل کویر، چیزهایی آموخت. از مجاری سرسری کویر و امکانات رفاهی مجموعه برای کارکنان و کارگران‌ش تعجب کرد و این وسط هم با حاس و حال نویسندگان، تعجب‌ها و تصورات و دیدگاه‌ها و شیفت‌های دوستانه‌شان، همراه شد. همه این‌هایی که گفتیم، هر کدام می‌توانست اتفاق خوبی برای خواندنی‌تر کردن روایت پیشرفت برای مخاطب عمومی باشد و اجازه بدهد تا همه معدن ندیده‌ها بنشینند و ۴۰-۵۰ صفحه‌ای سفرنامه بخوانند و دلشان گرم بشود. اتفاقی که با جمع کردن این روایت‌ها در یک کتاب «برای میلگردها سعدی بخوان»، نه تنها نتیجه خوبی نداشته بلکه اساساً در حوزه روایت پیشرفت، هیچ اتفاقی را رقم نزده است! مسأله‌ای که نشان می‌دهد فهم ناشران از روایتگری پیشرفت، همچنان مقهور بی‌ایدگی و بی‌راه‌ریدی است.

معدن ندیده‌های صنعت شناس

مسأله اصلی اینجاست که این کتاب برای چه مخاطبانی تهیه شده است؟ به نظر می‌رسد همان‌طور که برگزارکنندگان اردو، تنها این‌کد را به نویسندگان اردو داده‌اند که «احساس غرور خواهید کرد»، تنها هدف نویسندگان و ناشر هم این بوده که

زمین‌شناس ایرانی که با قاطر از منطقه عبور می‌کرده، متوجه سنگ‌های سیاه آنجا شده و بعد از آزمایش روی آنها و تشخیص وجود آهن، موقعیت منطقه را به مسئولان مربوطه گزارش داده است. بعد از پیگیری‌ها و قرارداد‌های خارجی استخراج گوناگونی که پیش از انقلاب انجام گرفته و هیچ‌کدام به نتیجه نرسیده است، بالاخره از دهه هفتاد، کم‌کم تکاپوی بهره‌برداری از معدن بیشتر می‌شود و البته باز هم به دلیل نبود امکانات، به مشارکت‌های خارجیانی گره می‌خورد که مدام خلف وعده می‌کنند تا اینکه در همین ۱۵-۱۰ سال اخیر، بالاخره عملیات حفر و استخراج، جدی می‌شود. حالا همین معدن، یکی از پیشرفته‌ترین معدن‌های روباز ایران است که اتفاقاً، تجهیزات بومی‌سازی شده و پیشرفته‌ی بادی را هم در جای جای خط تولیدش استفاده کرده است که از جمله آنها، نرم‌افزار دیسپچینگ یا همان کنترل ورود

